

Marius

van Bruggen

Zwijgrecht

M_B

Marius van Bruggen

Zwijgrecht

© 2022 Marius van Bruggen

Dit E-book bevat het verhaal *Zwijgrecht*, de inzending van Marius van Bruggen voor de Zilveren Strop verhalenwedstrijd 2022. Het behaalde de shortlist (plek vier) en verscheen in de verhalenbundel *Onder de waterspiegel en andere winnende verhalen* op Hebban.nl.

Synopsis

In de laatste week voor zijn pensioen wordt inspecteur Frank Bernards van de politie Amsterdam op een moordzaak gezet. Terwijl hij op de plaats delict staat, krijgt hij een melding dat verderop een man is opgepakt, met een bebloed mes op zak. Frank verhoort hem en hoewel de verdachte zich op zijn zwijgrecht beroept, lijkt hij duidelijk de dader te zijn. Dan blijkt echter uit DNA-onderzoek dat het bloed op zijn mes niet van het slachtoffer is. De officier van justitie geeft de politie nog een paar uur voor ze de verdachte naar huis stuurt, en Frank gaat op zoek naar aanvullend bewijs. Maar heeft hij de schuldige wel te pakken?

Zwijgrecht

Hij is dood. Die smeerlap is eindelijk dood en hij heeft flink geleden. Lekker voor hem. Nu komt niemand er ooit nog achter wat hij gedaan heeft, bij mij, bij haar en bij weet ik veel wie nog meer. Nog even en we zijn er vanaf. Dan sterft ons geheim met hem. Maar eerst moet ik als de bliksem uitzoeken wat er met dat verdomde mes gebeurd is.

*

Frank tilde het rood-witte politielint op en liep eronderdoor. Eenenvoertig jaar bij de baas en nog altijd brak op zo'n moment, vlak voor hij een plaats delict betrad, het zweet bij hem uit. Het leek de laatste jaren zelfs erger te zijn geworden.

Voor de ingang van de garagebox had de Forensische Opsporing een tent neergezet en collega's met witte pakken en mondkmaskers liepen naar buiten met zakken bewijsmateriaal. Frank stapte op een collega met een groen hesje over zijn politie-uniform af en toonde zijn legitimatiebewijs.

'Frank Bernards, recherche,' zei hij.

'Ah, dan heb ik u net aan de telefoon gehad,' antwoordde de officier van dienst.

'Wat weten we al?' vroeg Frank.

'Rond half tien vanavond kregen we een melding.' Hij wees naar een oudere dame met kort haar en een paarse jaren '90 regenjas boven een joggingbroek. 'Die vrouw daar was haar hond aan het uitlaten en hoorde geschreeuw. Collega's van de incidentafhandeling-'

'Van de wat?'

'Incidentafhandeling. Zo heet de noodhulp tegenwoordig.

Frank rolde met zijn ogen bij het horen van de zoveelste verandering binnen de politie en de officier lachte.

'Die collega's zijn er dus op af gegaan,' vervolgde hij, 'en zagen toen het bloed onder die garagedeur vandaan sijpelen.'

'Hoe laat was dit?'

‘Vijf voor tien.’

Frank trok zijn wenkbrauwen op.

‘We hebben het stervensdruk,’ zei de officier. ‘Eerder dan dat konden we niemand sturen en heel eerlijk, hier wordt ’s avonds wel vaker om niets geschreeuwd.’

Frank knikte. ‘Begrijpelijk. Wat kun je over het slachtoffer vertellen?’

‘Volgens zijn rijbewijs heet hij Aart Pinkster, tweeënzeventig jaar oud. Hij woont hier twee kilometer vandaan, maar er staat niemand anders op dat adres ingeschreven. We kijken of hij ergens familie heeft.’

Frank keek om zich heen. ‘Heb je toevallig al gezien of ergens camera’s hangen?’

‘Jep, en niks gevonden. Dit is een van de minst zichtbare hoekjes van Amsterdam.’

‘Heeft die dader slim uitgezocht dan. Wat weten we over de moord?’

‘Nou,’ zei de officier en hij grijnsde wat ongemakkelijk, ‘die details laat ik je eerlijk gezegd liever door de FO vertellen.’

Hij wees naar de witte tent waar een kleine, ronde vrouw van begin dertig en met een scherpe blik in haar ogen gebaarde dat Frank die kant op mocht komen. Hij bedankte de officier van dienst en liep erheen.

‘Hé, Frank!’ zei de vrouw toen hij bij haar kwam staan. ‘Ik dacht dat je ons al verlaten had.’

‘Eind deze week,’ antwoordde hij.

‘Och, nee toch. Had je deze niet willen skippen dan?’

‘Zodra de pikettelefoon gaat moeten we opdraven, Maria, daar betaalt de baas ons grof geld voor.’

Ze keek hem schuin aan. ‘Ik denk niet dat iemand het je kwalijk neemt als je deze overslaat. Het is geen prettige.’

‘Laat nou maar gewoon zien wat we hebben,’ lachte Frank. ‘Eind deze week ben ik sowieso weg, of deze zaak nou is afgerond of niet.’

‘Zelf weten,’ antwoordde ze schouderophalend en ze opende de tentflap. Frank haalde diep adem en stapte naar binnen. Door de vele bouwlampen van de FO werd weinig aan de verbeelding overgelaten. Op de garagevloer lag een enorme plas bloed en verschillende agenten waren bezig dat op te dweilen, zodat hun collega’s een beetje fatsoenlijk door de ruimte konden lopen. In het midden van de garage zat het lichaam van een oudere man met overgewicht op een stoel. Hij was wit en niet alleen qua afkomst: er leek nog amper een

rode bloedcel in zijn lichaam aanwezig te zijn. Zijn hoofd hing achterover, zijn armen zaten achter zijn rug, vermoedelijk vastgebonden, en zijn broek hing op zijn enkels, die met tie-wraps aan de stoelpoten waren vastgemaakt. Tussen de scheuren in zijn ernstige bebloede overhemd waren minimaal zes grote steekwonden in zijn borst zichtbaar.

‘De doodsoorzaak is in elk geval duidelijk,’ zei Frank.

‘Dat zeker,’ antwoordde Maria, ‘maar er is een bijzonderheid waar ik je op wil wijzen.’ Over haar rechterhand deed ze een tweede latex handschoen aan en ze trok het overhemd van de man omhoog. Frank stapte naar voren om het beter te kunnen zien. Zijn maag maakte een draai. Daar waar de genitaliën van de man hadden moeten zitten, zat alleen nog een grote open wond.

‘We vonden ze onder de stoel,’ zei Maria.

Frank zuchtte. ‘Je weet wat ik je nu moet vragen.’

‘Pre-mortem,’ antwoordde Maria. ‘De sectie zal dat definitief moeten uitwijzen, maar als ik kijk naar het snijpatroon en de hoeveelheid bloed eromheen, verwacht ik dat hij nog leefde toen ze eraf gesneden werden. Dat is waarschijnlijk het geschreeuw geweest dat die vrouw gehoord heeft.’

‘Mijn hemel...’ mompelde Frank. Ergens begon hij zich af te vragen of hij dit onderzoek toch niet aan een ander moest afstaan. Genoeg jonkies op het team die zo’n zaak helemaal geweldig zouden vinden.

Zijn telefoon ging en op het scherm zag hij de naam André Holt in beeld staan. Hij nam op. ‘Dag chef.’

‘Frank,’ zei André, ‘ben je al op de PD?’

‘Ja, ik sta hier met Maria van de FO.’

‘Oké, mooi. De noodhulp-’

‘Incidentafhandeling.’

‘Oh ja, incidentafhandeling heeft zojuist een man aangehouden die ervandoor ging toen ze hem probeerden te controleren. Hij bleek een enorm mes in zijn jas te hebben met bloed erop. Ik vermoed dat hij onze dader wel eens zou kunnen zijn en ik wil dat jij hem gaat verhoren. Mounir komt je helpen en de rest van de piketploeg is al onderweg naar de PD om het buurtonderzoek op te pakken. Eens?’

Frank bevestigde en hing de telefoon op.

‘Waar ging dat over?’ vroeg Maria.

‘Er is een man opgepakt met een bebloed mes, mogelijk onze dader. Ik ga hem zo verhoren.’

‘Wacht,’ zei Maria, ‘dan vraag ik Fred dat hij de bus terug wil brengen en rij ik met jou mee. Dan kan ik dat mes direct doorzetten naar het NFI.’

Twee minuten later reden ze richting het politiebureau. Frank jakkerde niet, maar reed harder dan toegestaan en pakte waar mogelijk een paar rode verkeerslichten mee. Volgende week mocht hij dat tenslotte niet meer.

‘Ik verbaasde me toen ik je bericht voorbij zag komen,’ zei Maria. ‘Je bent nog geen zesenzestig, toch?’

‘Nee, maar ik heb al mijn levensfase-uren bewaard en heb genoeg spaargeld om het tot mijn AOW te redden.’

Maria trok haar wenkbrauwen op. ‘Klinkt alsof je wel héél erg graag met pensioen wil. Ga je het niet missen?’

‘Het werk? Nee.’

‘Echt niet?’

‘Nee. Ik heb dit veel te lang gedaan.’ Hij pauzeerde. ‘Ik ben ooit bij de politie gegaan om mensen te helpen, om bij te dragen aan een rechtvaardige samenleving. Maar ik geloof er gewoon niet meer in.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat we nooit winnen. Wat we ook doen, het eindigt altijd klote. Drugscriminelen zijn verschrikkelijk, want die houden nooit op. Voor de rechter is het allemaal “sorry, sorry, en we zullen het nooit meer doen” en dan BAM! Nog geen half jaar later zijn ze uit de cel en alweer weer bezig met hun coke en XTC en weet-ik-veel-wat. Kunnen wij weer van voor af aan beginnen en hebben zij een hele nieuwe set vaardigheden en vriendjes, allemaal in de gevangenis gescoord.’

Maria knikte. ‘Dat is frustrerend, inderdaad. En dit soort misdrijven? Moord en doodslag? Het geeft mij altijd wel enige voldoening als we de dader vinden. Ik bedoel, wij beschermen de samenleving tegen dat soort lui. Wij zijn de enigen die ervoor kunnen zorgen dat zo iemand zijn straf niet ontloopt.’

‘Dat soort zaken zijn nog veel erger,’ zei Frank. Hij stopte bij het zebrapad om een vrouw met kinderwagen te laten oversteken en staarde haar een tijdje na, voor hij verder reed en verder sprak. ‘Ik heb een meisje tegenover me gehad dat zo wanhopig werd van het gehuil

van haar baby, dat ze er een kussen op duwde, net zo lang tot hij ophield. Ze had een laag IQ en was opgegroeid in een streng gelovig gezin, met ouders die straffen uitdeelden voor elke vorm van lawaai. En een jongen die zo ernstig gepest werd, dat hij een mes mee naar school nam om eindelijk van zijn belager af te kunnen zijn. Allebei geen draaideurcriminelen, maar in paniek keuzes gemaakt die ze niet meer konden terugdraaien. Verschrikkelijk voor hun slachtoffers, maar hun eigen levens zijn ook voorbij.' Hij keek Maria aan. 'Denk je echt dat daar sprake is van enige vorm van rechtvaardigheid? Ik wil dat niet nog vier jaar hoeven zien.'

Maria knikte langzaam. 'Klinkt alsof je een boel hebt meegemaakt. Laten we hopen dat dit gewoon een drugsmoord is dan.'

'Ik vrees van niet,' lachte Frank.

'Hoe weet je dat?'

'Het afsnijden van je geslachtsdelen is zo ongeveer de ergste nachtmerrie van elke man. Deze moord was persoonlijk.' Hij knipoogde naar Maria. 'Geloof me.'

Ze reden de parkeergarage van het politiebureau in en liepen naar de arrestantenruimte, waar ze begroet werden door een jongen van Marokkaanse afkomst. Frank zag dat hij naar de kapper was geweest. Aan de zijkanten van zijn hoofd was het haar opgeschoren en bovenop was het langer, en met een vettig goedje schuin naar achteren gekamd.

'De nazi's droegen hun haar vroeger ook zo,' zei Frank.

'Dat zal, maar het stond hun vast niet zo goed als mij,' antwoordde hij en Frank begon te lachen. De jongste rechercheur op het team had humor en Frank mocht hem graag.

'Mounir, dit is Maria,' zei hij. Ze schudden elkaar de hand. 'Maria is van de FO.'

'Ah, dan kan ik deze aan u meegeven,' zei Mounir en hij pakte een plastic tas met kleding en een doorzichtige plastic koker van de grond. In de koker zat een jachtmes met kunststof handvat. Op het lemmet waren roodbruine vegen te zien. Zonder twijfel bloed, dat iemand geprobeerd had van het mes af te vegen.

'Dank je,' zei Maria. Ze keek door het raam van de deur waar Mounir naast stond. 'Is dat hem?'

'Jep. De heer Jesse Koelewijn, eenenvijftig jaar oud, vrouw en dochter, geen antecedenten. Die ander is z'n piketadvocaat.'

Frank keek ook en zag bij de deur aan de andere kant van de ruimte een man in een arrestantenpak zitten, met kalend hoofd en verder weinig opvallende kenmerken. Aan hun

eigen kant zat Koelewijns advocaat, een jonge vent met duur pak en net zo'n glad kapsel als Mounir.

'Ik ben benieuwd of hij gaat praten,' zei Maria en ze stapte bij het raam vandaan. 'Ik ga onderzoeken of er sporen op de kleding zitten en rij daarna naar Den Haag om dat mes bij het NFI te droppen.'

Ze vertrok en Frank liep met Mounir naar de koffieautomaat.

'Ga jij verhoren en ik typen?' vroeg Mounir terwijl zijn beker volliep.

'Nee. We gaan eerst kijken of hij überhaupt wil verklaren en ik wil daarbij dat jij op z'n gezicht let en niet op je beeldscherm. Het verhoor wordt toch opgenomen, dat tikken we later wel een keer uit.'

'Eh, oké,' zei Mounir verrast.

'Dan zie je een keer hoe echt politiewerk gedaan wordt,' zei Frank.

De deur ging open. Ze zagen hoe Jesse Koelewijn via de deur aan de overzijde werd weggeleid en aan hun eigen kant stapte de advocaat naar buiten. Hij stelde zich voor aan Frank en Mounir.

'Mijn cliënt heeft al aangegeven zich op zijn zwijgrecht te willen beroepen,' zei hij, terwijl ze richting de verhoorkamers liepen.

'Dat hoor ik dan graag van hem zelf,' antwoordde Frank.

Hij opende een deur naar een ruimte waar meerdere camera's en microfoons hingen en daar zat de verdachte weer, aan de overzijde van een bureau met twee stoelen aan elke zijde.

'Meneer Koelewijn,' zei Frank toen hij en Mounir tegenover hem plaatsnamen. 'Mijn naam is Frank Bernards, dit is mijn collega Mounir Chahid. U bent aangehouden in verband met artikel 289 van het Wetboek van Strafrecht. Dat is het wetsartikel voor moord. Wij gaan u daar enkele vragen over stellen, maar u hebt het recht om te zwijgen, begrijpt u dat?'

'Ja,' antwoordde Koelewijn.

'Mooi. Hoe gaat het met u?'

'Zwijgrecht,' antwoordde Koelewijn.

'Nu al zwijgrecht? Ik vraag alleen hoe het met u gaat.'

Koelewijn antwoordde niet.

'U bent aangehouden met een bebloed mes op zak, op loopafstand van een locatie waar vlak daarvoor iemand met een mes is omgebracht.'

Opnieuw stilte en van zijn gezicht viel niets af te lezen.

‘Meneer Koelewijn,’ zei Frank, terwijl hij met zijn duim en wijsvinger in zijn ooghoeken wreef, ‘U wordt verdacht van moord, daar staat levenslang op. Hoe denkt u dat het overkomt als u daar helemaal niets op te zeggen heeft?’

‘Zwijgrecht.’

‘Het slachtoffer is heel ernstig toegetakeld, wilt u daar niets over kwijt?’

‘Zwijgrecht,’ en nog steeds viel er niets aan zijn gezicht af te lezen.

‘We hebben camerabeelden uit de omgeving gevorderd, wat denkt u dat we daar op gaan zien?’

Daar was het. Niet zichtbaar voor iedereen, maar in eenenveertig jaar bij de politie had Frank geleerd waar hij op moest letten. De kleine spierspanning rond de ogen, de korte verandering in zijn ademhaling. De verdachte probeerde het niet te laten merken, maar hij was verrast. ‘Zwijgrecht,’ zei hij opnieuw, maar Frank wist genoeg.

‘Weet je,’ zei hij, ‘dan laten we het hierbij,’ en hij drukte de opnameapparatuur uit. ‘Misschien ben je morgen spraakzamer.’

Hij stond op en liep met Mounir de verhoorkamer uit.

‘Er zijn helemaal geen camerabeelden,’ zei Mounir onderweg.

‘Weet ik,’ zei Frank, ‘en nu is duidelijk dat Koelewijn daar over nagedacht heeft.’

Mounir stopte met lopen. ‘Dat is onverstandig, Frank. Die advocaat gaat erachter komen dat je gelogen hebt.’

‘Ik heb niet gelogen,’ zei Frank, ‘ik heb me vergist. Wereld van verschil.’

Mounir twijfelde zichtbaar, maar liep verder en begon er niet meer over. Frank glimlachte. Dat wordt een prima rechercheur, dacht hij.

Ze pakten de lift naar hun afdeling en liepen de teamkamer in. Daar was André Holt al in gesprek met de officier van justitie, die op een van de bureaus zat.

‘Frank, Mounir,’ zei André, ‘jullie kennen Sylvie?’

‘Jazeker,’ zei Frank. Hij begroette de geblondeerde vrouw met hoge hakken en strakke panterprint-blouse, en keek toen weer naar zijn chef. ‘André,’ zei hij, ‘voor ik het vergeet, zou ik de reservesleutel van de wapenkluis in mijn huis mogen hebben?’

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde hij. ‘Ben je nou in je laatste week je sleutel kwijtgeraakt?’

‘Nee, maar zodra ik hier weg ben, gebruik ik dat ding niet meer voor mijn dienstwapen. Dan liggen alleen mijn eigen spullen er nog in en het lijkt me wel handig als ik een extra sleutel heb.’

‘Ik vind het prima,’ zei André. ‘Ze liggen in de tweede la onder mijn bureau, haal hem er maar uit zodra je je pistool ingeleverd hebt.’

‘Hè?’ vroeg Sylvie. ‘Ga je nu al met pensioen, Frank?’

‘Jep,’ antwoordde hij. ‘Ik twijfelde al een poos, maar vervolgens kwam hij op het team.’ Hij knikte richting Mounir. ‘Toen wist ik zeker dat het tijd was om te gaan.’

‘En veel collega’s hebben me daar al uitgebreid voor bedankt,’ zei Mounir.

Frank barstte in lachen uit en sloeg hem op zijn rug. André en Mounir lachten met hem mee.

‘Alle grapjes terzijde,’ zei Sylvie, glimlachend, ‘heeft die knakker van jullie nog iets verklaard?’

‘Niks dan zwijgrecht,’ zei Frank, ‘maar hij is onze man.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Ouderwets politie-instinct.’

‘Daar doet een rechter helaas niets mee,’ zei Sylvie en ze stond op. ‘Het goede nieuws is dat de rechter zwijgende verdachten altijd wel in voorlopige hechtenis houdt. Dus je hebt genoeg tijd om aanvullend bewijs te vinden voor je instinct.’ Ze keek op haar telefoon. ‘Ik ga ervandoor en zie jullie morgenochtend. Hopelijk weten we dan meer.’

Ze nam afscheid en liep de teamkamer uit.

‘Jullie kunnen beter ook gaan slapen,’ zei André toen de deur achter haar dicht viel. ‘Morgen hebben we een lange dag.’

Mounir keek verbaasd. ‘Moeten we niet bijspringen bij het buurtonderzoek? Of het huis van Koelewijn doorzoeken? Of van het slachtoffer?’

Frank en André begonnen te lachen.

‘Dit is geen tv-serie, Mounir,’ zei Frank. ‘We doen dit onderzoek niet met ons tweeën, maar met een heel team. Andere collega’s pakken die doorzoekingen op en bovendien is de FO eerst nog de halve nacht bezig met sporenonderzoek. Voor we zelf kunnen beginnen met doorzoeken, is het al goed en wel ochtend. Wij kunnen beter even goed slapen voor we morgen weer gaan verhoren.’

*

Die idioot. Hoe kon hij in godsnaam zo ontzettend stom zijn? Na al onze voorbereidingen wordt hij opgepakt, nog geen half uur na de moord. En hij had dat vervloekte mes bij zich. Wat nu? Dit gaat niet goed komen, ik zie geen enkele mogelijkheid om het plan te voltooien. Tenzij... Tenzij ik het omdraai...

*

De volgende ochtend ontdekte Frank dat hij zijn eigen advies te goed had opgevolgd en zich verslapen had. Daar maakte hij zich met het naderen van zijn pensioen meestal niet druk meer om, maar toen hij zag dat hij een belletje van Maria, een van Mounir en vier van André gemist had, begon hij zich toch wat zorgen te maken. Hij trok snel zijn kleding aan en stapte zijn huis uit en de piketauto in.

‘Waar was je?’ vroeg André toen Frank het kantoor van de chef in liep. Hij was in gezelschap van Sylvie, Mounir en Maria en er was weinig politie-ervaring nodig om hun gezichten te lezen; de zorg en verwarring dropen er bij alle vier van af.

‘Sorry chef, oude oren, wekker niet gehoord. Wat is er aan de hand?’

Maria pakte een stapel papieren van tafel en gaf ze aan Frank. Bovenaan stond het logo van het Nederlands Forensisch Instituut. Hij bladerde erdoorheen en zag foto’s van het in beslag genomen jachtmes en van het slachtoffer, Aart Pinkster, naakt op een onderzoekstafel.

‘Uit onderzoek is gebleken dat de steek- en snijpatronen van de wonden in het lichaam van het slachtoffer, qua grootte en vorm, passend zijn bij de te verwachten steek- en snijpatronen die het ter onderzoek aangeboden mes zou veroorzaken,’ las Frank hardop. ‘Oké... dat wetenschappelijke taalgebruik van het NFI vind ik ook verschrikkelijk, maar dit is goed nieuws toch? Het mes is dus gebruikt voor de moord.’

‘Dat dachten wij ook,’ zei Maria, ‘maar kijk eens op pagina drie.’

Frank bladerde verder en las de dikgedrukte zin in het kader op die pagina. ‘Het is zeer onwaarschijnlijk (kans van minder dan 1 op 10.000) dat het op het aangeboden mes

aangetroffen DNA-materiaal afkomstig is van het slachtoffer.’ Hij las het nog twee keer in stilte, voor hij accepteerde dat hij zich niet vergist had. ‘Hoe kan dat nou?’

‘Dat weten wij ook niet,’ zei Maria.

‘Willen ze nu echt beweren dat het bloed op dat mes niet van Pinkster is?’ Hij las het nog een keer. ‘Dat moet een vergissing van het NFI zijn, toch? Hebben ze niet het verkeerde mes onderzocht?’

‘Nee,’ zei Maria. ‘Kijk maar op pagina vier. Koelewijns vingerafdrukken staan erop.’

‘Dat kan niet,’ zei Frank.

‘Ik vrees van wel,’ zei André.

‘Het bloed gaf wel een DNA-match,’ zei Maria, ‘maar niet met een bekend persoon. Het kwam overeen met DNA uit een plas bloed dat verleden week in een xtc-lab is gevonden.’

Frank merkte dat hij onrustig werd. Hij knarste met zijn tanden, een zenuwtic die eigenlijk alleen opspeelde als hij stress kreeg van een opsporingsonderzoek. Hij had gehoopt dat voor zijn pensioen niet meer te hoeven voelen.

‘Dat betekent,’ zei Sylvie, ‘dat als we niet snel aanvullend bewijsmateriaal tegen Koelewijn vinden, we hem moeten laten gaan.’

Frank schudde zijn hoofd. ‘Hij is vlak bij de plaats delict aangehouden, hij had een mes bij zich dat volgens het NFI overeenkomt met de wonden van het slachtoffer en hij weigert te praten. Hoeveel verdachter wil je hem nog hebben?’

‘Oh, hij stinkt aan alle kanten,’ antwoordde Sylvie, ‘dat ben ik met je eens. Maar dat is niet genoeg om hem vast te houden. Voor hetzelfde geld heeft de eigenaar zich gesneden, het mes weggegooid en heeft Koelewijn het vervolgens opgepakt.’

‘Zo kun je alles tot nul reduceren,’ zei Frank. ‘Jij zei dat de rechter een zwijgende verdachte wel in voorlopige hechtenis houdt.’

‘In de veronderstelling dat het bewijs tot nu toe naar hem wees,’ vulde Sylvie aan. ‘Het mes blijkt nu echter niet voor de moord te zijn gebruikt. Dat maakt de situatie compleet anders. Ik begrijp je frustratie, maar we moeten Koelewijn zien voor wat hij is: een vreemde snuiter die rondliep met een bebloed mes. Dat is niet in de haak, maar ook niet meer dan dat.’

Frank keek naar zijn chef, maar die was het daar mee eens. ‘Het drugsteam weet al van de DNA-match met dat xtc-lab,’ zei André, ‘dus die Koelewijn blijft echt wel in beeld. En voor dat mes krijgt hij een boete, maar op het dragen van een mes staat niet eens

gevangenisstraf. Verlengen van zijn voorarrest zit er dus echt niet in.' Hij keek naar de officier van justitie. 'Ik heb met Sylvie afgesproken dat we hem niet in verzekering stellen. Hij is vastgezet om elf uur gisteravond, dat betekent dat je tot twee uur vanmiddag hebt. Als er dan geen aanvullend bewijs is voor zijn betrokkenheid bij de moord op Pinkster, mag hij naar huis.'

Frank staarde hen aan, keek vervolgens nog kort naar Maria, die ook niet leek te weten wat ze moest zeggen en banjerde toen de teamkamer uit, op de voet gevolgd door Mounir, die wijs genoeg was om geen vragen te stellen.

Die verdomde bureaucratie, dacht Frank, dat ik daar in mijn laatste week nog steeds tegenaan moet lopen. Straks staat die Koelewijn buiten en flikt hij het nog een keer, wat dan? Moeten we onze handen dan maar in onschuld wassen, omdat dit de regels zijn?

Hij dacht na over het verhoor van de voorgaande dag en de reactie die hij bij Koelewijn had gezien, toen hij de camerabeelden ter sprake bracht. Kon het zijn dat hij zich vergist had? Dat Koelewijn helemaal niet bijzonder reageerde? Natuurlijk kon dat. Waarnemingen zijn feilbaar, net als instinct. Ook bij agenten met eenenveertig jaar ervaring. Hij merkte dat de twijfel er in begon te sluipen. Wilde hij niet gewoon graag dat Koelewijn de dader zou zijn, zodat hij deze zaak nog voor zijn pensioen kon afronden? Sylvie had een punt gehad. Stel nou dat die man was aangehouden met dat mes, zonder dat er een lijk was gevonden. Hadden ze hem dan ook langer vastgehouden? Nee. Dan was hij aangehouden, het mes in beslag genomen en zou hij verhoord zijn. Daarna was hij naar huis gestuurd, misschien diezelfde avond nog. Zwijgrecht of geen zwijgrecht.

En toch... toch knaagde het. Als die Koelewijn echt niets met de moord te maken had, waarom beriep hij zich dan op zijn zwijgrecht? Wat voor enorm geheim moet je wel niet te verbergen hebben als je het niet ontkent op het moment dat je onterecht van moord beschuldigd wordt?

'Meneer Koelewijn,' zei Frank toen hij en Mounir met elk een kop koffie in hun hand de verhoorruimte betraden, waar de verdachte en zijn advocaat al zaten te wachten. 'We verhoren u vandaag voor de tweede maal op verdenking van moord. U heeft het recht om te zwijgen.' Hij legde de foto van het jachtmes uit het NFI rapport op tafel en schoof het naar Koelewijn toe. 'Dit mes is gisteren bij u aangetroffen, wat wilt u daarover verklaren?'

'Zwijgrecht,' antwoordde Koelewijn.

'Hoe komt u aan dit mes?'

‘Zwijgrecht.’

‘Uw vingerafdrukken zijn op het mes aangetroffen, wat wilt u daarover verklaren?’

Koelewijn zuchtte. ‘Zwijgrecht.’

‘Ik begrijp dat er forensisch onderzoek naar het mes gedaan is,’ zei de advocaat, ‘is daarmee ook vastgesteld dat het daadwerkelijk het moordwapen was?’

‘Zwijgrecht,’ antwoordde Frank en Mounir proestte zijn koffie over de tafel. Terwijl de jonge agent de bruine vlekken snel probeerde schoon te maken met wat zakdoekjes, besloot Frank dat het weinig zin had dit verhoor voort te zetten en drukte de opnameapparatuur uit.

‘U heeft het recht om te zwijgen, meneer Koelewijn’ zei hij, ‘maar u heeft er ook een reden voor. En geloof me als ik zeg dat ik die reden ga vinden.’

Hij stond op en de agenten liepen de verhoorkamer uit. Frank merkte dat hij hoofdpijn gekregen had, veroorzaakt door een combinatie van stress, tandenknarsen en zijn toch al hoge bloeddruk.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Mounir.

‘Naar zijn huis,’ antwoordde Frank. ‘Ik wil kijken of we ergens een connectie kunnen vinden tussen de verdachte en het slachtoffer.’

Hij klopte op de deur van André’s kantoor en liep zonder het antwoord af te wachten naar binnen. De chef keek op van zijn beeldscherm.

‘Zijn er nog collega’s in de woning van Koelewijn?’ vroeg Frank.

‘Nee,’ antwoordde André en Frank liet een kreun ontsnappen. ‘We hebben geen reden om daar nog te zijn, en ik begreep al van Edith dat die zoeking weinig opgeleverd had. Het enige dat ze mee hebben genomen is Koelewijns mobiele telefoon.’

‘Had hij die niet bij zich?’ vroeg Mounir. ‘Dat is op zich al verdacht in deze tijd. Zelfs Pinkster had zijn mobiel bij zich en die man was stokoud.’

‘Misschien,’ antwoordde André, ‘maar uit onderzoek naar de telefoons zijn ook geen bijzonderheden gekomen. Die twee hebben in elk geval geen contact met elkaar gehad.’

We hebben werkelijk helemaal niks, dacht Frank. ‘Wordt de woning van Pinkster nog doorzocht?’

‘Ja, daar zijn ze nog volop bezig. Die vent schijnt een enorm huis te hebben, dus het duurt effe.’

Frank draaide zich om en liep met Mounir het kantoor uit. Ze pakten de lift naar de garage, waar ze samen in Franks piketauto stapten.

‘Hoe kun je met dit ding bellen?’ vroeg Frank terwijl ze naar buiten reden en hij op de ‘telephone’ knop naast de autoradio klikte.

‘Je kunt gewoo-, oh, je telefoon is helemaal niet gekoppeld,’ antwoordde Mounir. ‘Heb je dit al wel eens gedaan?’

Franks lippen persten samen en Mounir schoot in de lach. ‘Geef maar hier.’

Frank gaf zijn telefoon.

‘Wat is je wachtwoord?’

“wachtwoord.”

Mounir rolde met zijn ogen. ‘Vertel me alsjeblieft dat er op z’n minst één hoofdletter tussen zit.’

Frank schudde zijn hoofd en Mounir vervolgens ook. Hij koppelde Franks telefoon met de auto. ‘Wie wil je bellen?’

‘Edith.’

Mounir zocht haar naam in Franks contactenlijst en de telefoon ging over.

‘Hé, Frank,’ klonk het over de speakers van de auto.

‘Hé, Edith, ik begrijp dat jullie klaar zijn in de woning van Koelewijn?’

‘En al onderweg terug. We hebben niks gevonden.’

‘Helemaal niks? Ook niets opvallends gezien dat aandacht vraagt?’

‘Nee. Paar foto’s van het gezin, facturen voor een nieuwe auto en een grasmaaier en wat oude salarisstroken. Hij werkt als systeembeheerder voor een kledingdistributiecentrum. Eerlijk gezegd lijkt hij me niet het type om een moord te plegen.’

‘Hij is ook niet het type om een bebloed jachtmes bij zich te hebben.’

‘Goed punt.’

Frank dacht na. ‘Heb je zijn vrouw gesproken?’

‘Joost en Yetou hebben haar als getuige verhoord, maar dat duurde niet lang. Ze beriep zich op haar verschoningsrecht.’

‘Verschoningsrecht nog wel.’

‘Jep. Ze zei het woord zelfs.’

‘Die zal al wel met Koelewijns advocaat gesproken hebben dan,’ zei Frank, denkend aan Koelewijns reactie in het verhoor.

Hij bedankte Edith en hing op. Zijn voet ging wat dieper op het gaspedaal en enkele minuten later reden ze Amsterdam-Zuid in. Hij parkeerde zijn auto aan het einde van een rij

politieauto's vlakbij het huis van Aart Pinkster, waar een gebied rondom de voordeur met rood-wit lint was afgezet om nieuwsgierige burens op afstand te houden. Het was inderdaad een groot huis en het stond in een chique buurt. De gedachte be kroop Frank dat als Pinkster zoveel geld had, ze misschien toch met een drugscrimineel te maken hadden. Hij en Mounir stapten uit en passeerden enkele collega's van de Forensische Opsporing, die hun bus al aan het inladen waren. Ze betraden de woning en terwijl ze door de woonkamer liepen waar nog volop rechercheurs aan het zoeken waren naar bewijsmateriaal, keek Frank om zich heen. Ook het interieur zag er luxe en duur uit. Pinkster hield kennelijk van een klassieke stijl, te zien aan de kasten vol oude boeken en het brede dressoir in de hoek met een indrukwekkende verzameling whiskyflessen erop. Tegenover de tv stond een enkele tweepersoonsbank en nergens was een foto te zien van een vrouw of kinderen.

'Ik denk dat hij vrijgezel was,' zei Mounir alsof hij Franks gedachten las.

'Scheelt weer een vervelend gesprek met een echtgenote,' antwoordde Frank, die er oprecht niet blij van zou worden als hij dat in de laatste week voor zijn pensioen nog een keer zou moeten doen.

Ze liepen naar een boekenkast, waar een jonge agente op de grond door ordners zat te bladeren die ze uit een grote doos onderin de kast had gehaald. Frank gleed met zijn vingers over de boeken en bleef hangen op de complete serie van de Moderne Medische Encyclopedie.

'Volgens mij was hij arts.'

'Jep,' klonk het vanaf de grond. Ze keken naar beneden en zagen dat de jonge agente terug omhoog keek. 'Ik heb oude salarisstroken van het Academisch Medisch Centrum gevonden.'

'Staat er ook op wat voor arts hij was?'

'Volgens mij... nee,' antwoordde ze, terwijl ze terugbladerde, 'alleen zijn salaris. Elfduizend gulden per maand, is dat veel?'

'In het guldentijdperk? Ja. Omgerekend naar nu? Ja, dat ook.'

Frank liep met Mounir naar de keukentafel, waarachter een vrouw van zijn eigen leeftijd de taak had nauwkeurig te notuleren wat allemaal in beslag genomen moest worden. Ze had het niet druk.

'Hé, Frank, ik hoor dat je weggaat?' zei ze.

‘Zo snel als ik kan, Agnes. Kun je me alsjeblieft vertellen dat er een connectie gevonden is tussen Pinkster en Koelewijn?’

‘Nee. Sterker nog, we hebben helemaal niets. Geen link met Koelewijn en geen enkele aanwijzing dat hij iets crimineels deed. Geen drugs, geen wapens, geen hoeveelheden contant geld. Hij lijkt een normale man geweest te zijn. Het enige dat we hier nog moeten doen, is zijn administratie doornemen en kijken of we zijn computer mee willen nemen. Daar is Peter boven mee bezig.’

Frank dacht na. Het frustreerde hem dat er bijna een halve dag voorbij was en dat ze nog niets gevonden hadden. Niets dat ook maar enigszins wees op een motief om Pinkster te doden. Hoe kon dat toch? Zijn penis en ballen waren er afgesneden terwijl hij nog leefde... De dader moest ziedend geweest zijn, maar waarom? Wat zat hierachter?

Hoe meer Frank nadacht, hoe meer hij begon te denken dat Koelewijn de moord waarschijnlijk toch niet gepleegd had. Dan hadden ze onderhand iets moeten vinden. Dat er niks in het huis van het slachtoffer lag was al onwaarschijnlijk, maar ook niets in het huis van de dader? Dat was nagenoeg onmogelijk.

Hij keek op zijn horloge. Half één. Nog anderhalf uur voor Koelewijn naar huis gestuurd zou worden.

‘Wat wil je doen?’ vroeg hij aan Mounir. ‘Terug naar kantoor, of kijken of we hier nog iets kunnen vinden?’

Mounir haalde zijn schouders op. ‘We zijn er nu toch.’

‘Zo mag ik het horen, jongens,’ zei Agnes. ‘Sterre heeft nog een paar dozen met administratie staan en dat gaat de meeste tijd kosten, dus ik zou zeggen: begin daar.’

Ze liepen terug naar de boekenkasten en gingen op de grond zitten naast de jonge agente, die hen elk twee dozen gaf. Terwijl Frank door de ordners uit zijn eerste doos bladerde, verbaasde hij zich er opnieuw over hoe weinig ze te tot nu toe gevonden hadden. Aart Pinkster hield namelijk werkelijk alles bij. Hij vond koopovereenkomsten van ogenschijnlijk alle plekken waar hij ooit gewoond en van alle auto’s die hij ooit gekocht had, inspectierapporten van zijn huis en jaarlijkse verrekeningen van energiebedrijven. Tegen de tijd dat Frank door beide dozen heen was, was het al half twee.

‘Hebben jullie iets?’ vroeg hij aan Mounir en Sterre, maar ze schudden met hun hoofd.

‘Goed, dan geef ik het op.’ Hij stond op. Zijn rug kraakte aan alle kanten. ‘Waar zei je dat Peter bezig was, Agnes?’

‘Boven, in de slaapkamer.’

Hij liep de kamer uit en Mounir, die kennelijk ook door zijn dozen heen was, liep met hem mee.

‘Hé, Peter,’ zei Frank tegen de digitaal rechercheur die aan het bureau in de slaapkamer bezig was met een iPad. ‘Jij nog wat gevonden?’

‘Helaas. Een paar oude telefoons, deze iPad, maar daar lijkt niks boeiends op te staan. Enige wat misschien nog interessant is, is dit ding.’ Hij tikte op een zilveren HP laptop die open op het bureau stond. ‘Die is beveiligd met een wachtwoord, maar ik denk dat ik die in een paar dagen op het bureau wel gekraakt kan hebben.’

‘Heb je “wachtwoord” geprobeerd?’ vroeg Mounir.

‘Zelfs zo’n ouwe baas is wel slimmer dan dat,’ antwoordde Peter.

Mounir typte het in en het bureaublad kwam tevoorschijn. Peters mond viel open en de twee barstten in lachen uit. Frank staarde zuur voor zich uit en toen Mounir dat zag, begon hij nog harder te lachen.

‘Nou, even kijken wat we hier hebben,’ zei Peter toen hij uitgelachen was en de Windows verkenner opende. ‘Laten we beginnen met de videobesta-, wauw, dat is een boel porno.’

‘Allemaal legaal?’ vroeg Frank, terwijl hij naar de honderden thumbnails keek.

‘Lijkt er wel op. Volgens mij zijn die meisjes volwassen, maar het is erg, eh, grafisch allemaal.’

‘Mag ik hem lenen als jullie er klaar mee zijn?’ vroeg Mounir, die nog steeds grinnikte.

Peter zocht verder. Er stond geen muziek op, wel enkele foto’s, en vooral veel documenten. Franks oog viel op een map genaamd “AMC.”

‘Zou je die willen openen?’

‘Moeten we dat niet eerst aan de rechter-commissaris vragen?’ vroeg Peter. ‘Misschien staan er medische gegevens tussen.’

‘Doe het nou maar gewoon, leggen we later wel uit.’

Peter opende de map. ‘Het zijn patiëntendossiers. Weet je dit echt zeker Frank?’

‘Ja. Ga ze allemaal maar bij langs.’

Peter opende de Pdf-bestanden één voor één, tot plotseling de naam “Jesse Koelewijn” opdook.

‘Bingo,’ grijnsde Frank.

Mounir klopte hem op zijn rug. 'Ik ga snel André bellen dat ze die vent moeten vasthouden,' zei hij en liep de slaapkamer uit.

'Van welke afdeling zijn die dossiers?' vroeg Frank.

'Obstetrie en gynaecologie,' antwoordde Peter. 'Het lijkt erop dat Pinkster gynaecoloog was.'

'Hè? Wat moet een gynaecoloog met een dossier van een man?'

Frank begon na te denken, maar werd al snel onderbroken door Peter. 'Eh, Frank?' vroeg hij. 'Ik heb nog een naam gevonden... Ik denk dat je dit even moet zien.'

*

*Volgens mij is het gelukt. Het is niet gegaan zoals gepland, maar niemand heeft iets door gehad. Nog even en dan is dit allemaal...
Wacht. Waarom is mijn voordeur open? Is iemand in mijn huis geweest? Oh nee... Misschien is hij zelfs nog aanwezig. Mijn pistool, ik moet mijn pistool hebben. Waar heb ik de sleutel van mijn wapenkluis?!*

Ze maakte weinig lawaai, maar toch hoorde Frank hoe ze de trap op liep en enkele seconden later weer naar beneden kwam. Hij bleef geduldig op haar bank zitten, waar hij al sinds het begin van de avond had zitten wachten. De deur ging open en in het gele licht van de lantaarnpaal, dat door het raam van de woonkamer naar binnen scheen, zag hij haar naar binnen stappen. Ze richtte de loop van haar wapen op zijn borst.

'Hallo Maria,' zei hij.

'Frank?' vroeg ze. 'Wat doe je in mijn huis?'

Het viel hem op dat ze het pistool niet liet zakken. Logisch ook.

'Hij is je vader, of niet?' Vroeg hij. 'Je echte vader?'

'Waar heb je het over?' snauwde Maria, maar Frank zag dat ze al wist dat die vraag geen zin had. Het wijder worden van haar ogen, de trilling in haar stem, uit alles bleek dat ze overliep van emotie. Het was voorbij, ze was betrapt. Dertig jaar eerder had Frank teruggebeten, misschien met een dramatisch "je weet heel goed waar ik het over heb,"

maar nu niet meer. Hij wist wat een zware tijd ze tegemoet ging en hij had medelijden met haar.

‘Aart Pinkster is je biologische vader. Hij is ook de biologische vader van Koelewijns dochter.’

Maria bleef stil. In haar ooghoek verscheen een traan en haar mond begon te trillen. ‘Hoe heb je het ontdekt?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Hij had jullie medische dossiers op zijn computer.’

Ze snikte en rolde met haar ogen. ‘Mijn God, die smeerlap.’

‘Hoe heb jij het ontdekt?’ vroeg hij.

‘Heb ik niet. Jesse heeft het ontdekt. Hij en zijn vrouw hebben mijn ouders vijfendertig jaar geleden in het AMC leren kennen. Ze zaten tegelijk in een IVF-traject en hebben altijd contact met elkaar gehouden. Hoe, of wanneer dit gekomen is, weet ik niet, maar ergens in de afgelopen jaren is Jesse gaan beseffen dat zijn dochter in de verste verte niet op hem leek. Maar wel op mij, en ook op die “vriendelijke” gynaecoloog. Hij heeft mij toen benaderd en gevraagd wat we moesten doen.’ Maria liep verder de woonkamer in, nog steeds met haar wapen op Frank gericht. ‘In overleg hebben we besloten het aan niemand te vertellen. Ik heb Pinksters adres opgezocht en hem een tijdje gevolgd. Uiteindelijk heb ik wat DNA-materiaal af kunnen nemen van een koffiebeker die ik hem zag weggooien. In Tsjechië zijn genoeg laboratoria zijn die verwantschapsonderzoek voor particulieren uitvoeren, voor cash en zonder papierwerk. Ik hoefde alleen de koffiebeker en wangslijmvlies van mij en Jesse’s dochter op te sturen en een paar dagen later hoorde ik dat ons vermoeden klopte.’

Haar adem stokte. Frank zei niets, maar wachtte rustig tot ze verder sprak. Daarvoor was hij hier tenslotte.

‘Jesse ging helemaal stuk,’ snikte ze. ‘Hij was zo verdrietig. Ik begreep dat toen hem in het ziekenhuis verteld werd dat hij niet vruchtbaar genoeg was om kinderen te krijgen, hij daar al helemaal kapot van ging. Vervolgens kreeg hij dat IVF-traject. Een paar zaadcellen van hem, een eikel van zijn vrouw en alle hoop gevestigd op dat petrischaaltje waarin die samenkwamen. Kun je het je voorstellen? Hoe blij hij was toen hij toch een kind van zichzelf kreeg? En hoe laaiend hij was toen hij begreep wat Pinkster gedaan had? Dat er niet eens een poging gedaan was om hem een eigen kind te geven, omdat die smeerlap zich had lopen aftrekken en de kwakjes verwisseld had? Hij heeft hier, op die bank waar jij nu zit, zitten janken, schreeuwen. En ik kon maar één ding denken: niet mijn vader. Ik wilde absoluut niet

dat mijn vader dit nog zou gaan voelen. Hij is oud, en ziek, heeft nog vijf jaar te leven, misschien tien. Het zou hem kapot maken.' Ze veegde een traan uit haar oog. 'Dus besloten we niets te zeggen en Pinkster te vermoorden. Jesse wilde niets liever.'

Frank knikte. 'En jij moest ervoor zorgen dat de moord niet tot jullie te herleiden was.'

'Dat was nog niet gemakkelijk. Ik moest een locatie vinden op de vaste wandelroute van Pinkster, waar geen camera's hingen. Vanuit ons werk weet ik gelukkig precies waar dat is. Jesse zou hem daar onder bedreiging mee naartoe nemen, zonder gezien te worden, op een moment dat ik piket had.'

Ze begon te ijsberen. Frank kreeg het idee dat ze dit al veel te lang opgekropt had. Maria was een prater, ze was altijd geïnteresseerd geweest in de mensen die ze kende en vertelde ook graag over zichzelf. Het was niets voor haar om zo'n geheim te bewaren.

'Het plan was, dat Jesse na de moord het mes zou laten liggen. Omdat ik piket had, zou ik als eerste op de PD zijn en dat mes in beslag nemen. In het lab wilde ik die dan grondig wassen, zodat er geen enkel DNA-spoor of vingerafdruk van Jesse meer op te vinden zou zijn, en vervolgens wilde ik er weer wat bloed van Pinkster op smeren. Zo zouden we een moordwapen hebben dat niet tot Jesse te herleiden was.'

'Maar hij nam het mes per ongeluk mee,' zei Frank.

'Niet te geloven, toch? En niet alleen dat, hij werd er nog mee gepakt ook. Waarschijnlijk was hij gewoon zenuwachtig, maar ineens hadden we een gigantisch probleem.'

'Daarom wilde je met mij mee naar het bureau,' zei Frank. 'Zodat je dat mes alsnog zelf in beslag kon nemen.'

Maria knikte. 'Eerst wist ik niet wat ik ermee moest. Het had geen enkele zin meer om Jesse's sporen van het mes te wissen, hij was er tenslotte zelf mee gepakt. Dus heb ik het omgedraaid. Ik heb het mes alsnog gewassen, maar in plaats van Pinksters bloed er weer op te smeren, heb ik er bloed op gesmeerd uit een ander onderzoek. Er lag nog een buisje met bloed uit dat drugslab dat afgelopen week is opgerold. En om te voorkomen dat iemand zou vermoeden dat het mes schoongemaakt was, ben ik na jullie verhoor van Jesse met het mes naar hem teruggegaan om zijn vingerafdrukken er weer op te krijgen. De arrestantenwacht houdt toch nooit bij welke agent welke gevangene bezoekt.'

Frank liet het allemaal op zich inwerken. 'Dus je eerste plan was om Koelewijns sporen van het mes te wissen, zodat het mes niet naar hem te herleiden zou zijn. Maar nu Koelewijn

al met het mes in beeld was, heb je juist Pinksters sporen gewist zodat het mes niet naar de moord te herleiden zou zijn.' Hij viel achterover tegen de rugleuning. 'Dat is briljant...'

'Het was niet perfect,' zei Maria, 'want uit het NFI-onderzoek zou nog steeds naar voren komen dat de vorm en grootte van het mes klopten met Pinksters wonden. Maar het zou voor meer dan genoeg verwarring zorgen om twijfel te zaaien over Jesse.'

'Maar je moet ergens toch bang geweest zijn dat jij of Koelewijn met Pinkster in verband zou worden gebracht? Jullie zijn patiënten van hem geweest. Dat was misschien lang geleden, maar het ziekenhuis heeft er dossiers van.'

Voor het eerst glimlachte Maria. 'Ik werk bij de Forensische Opsporing, Frank. Weet je hoe vaak ik geprobeerd heb ziekenhuisgegevens te vorderen? Dat lukt nooit. Medische instellingen hebben verschoningsrecht, zij hoeven niet eens aan vorderingen van de rechter-commissaris te voldoen. Als die psychopaat van een Pinkster het niet nodig had gevonden een archief aan te leggen van al zijn slachtoffers, was je het nooit te weten gekomen.'

Frank zuchtte en knikte begrijpend. 'Ik vind het heel erg voor je, en voor je familie. Ik begrijp dat je radeloos geweest moet zijn.'

'Dat is lief van je, Frank, maar ik moet er nog steeds voor zorgen dat mijn vader er nooit achter komt wat Pinkster gedaan heeft. Ik kan je niet levend laten gaan.'

Frank keek haar meelijwekkend aan. 'Denk je niet dat dit lang genoeg geduurd heeft? Je kunt hier niet eeuwig mee doorgaan, vroeg of laat loop je tegen de lamp.'

'Je vergeet weer dat ik bij de Forensische Opsporing werk. Ik kan er heel goed voor zorgen dat je dood niet tot mij te herleiden is. Het spijt me, ik wou dat het anders was.'

Ze haalde de trekker over. Klik. Klik, klik, klik. Het pistool ging niet af en Maria verstarde. Frank haalde een sleutel uit zijn jaszak en hield hem omhoog. 'André heeft me gisteren verteld waar ik de reservesleutels voor onze kluizen kon vinden, vanwege mijn pensioen. Ik heb de jouwe gepakt en voor de zekerheid de patronen uit je wapen gehaald.' Hij glimlachte. 'Bovendien staan verderop een heleboel collega's, die alleen wachten met binnenvallen op mijn verzoek. We zitten niet in een tv-serie, weet je, politiewerk is teamwerk.'

Maria liet haar pistool vallen en barstte in huilen uit. Frank stond op en deed een arm om haar schouder.

'Waarom?' snikte ze. 'Waarom heb je dit gedaan? Waarom heb je me niet gewoon aangehouden?'

Frank wreef over haar schouder. 'Zodra ik je aanhoud, moet ik je vertellen dat je het recht hebt om te zwijgen. Vervolgens krijg je een advocaat, die je vertelt dat je van dat zwijgrecht gebruik moet maken. Dat is juridisch waarschijnlijk heel verstandig, maar je gaat daarna een hele eenzame tijd tegemoet. Ik wilde je gewoon de kans geven er nog een keertje over te praten.'

Maria begon harder te huilen en sloeg haar armen om zijn middel. Zo liep Frank langzaam met haar naar buiten, waar hun collega's stonden te wachten om haar aan te houden. Hij wist dat haar leven zo goed als voorbij was, zoals bij al die anderen die hij voor zich had gehad. Maar voor Frank was dit de laatste keer. Aan het einde van deze week was hij niet langer politieagent. Dan hoefde hij dit nooit meer mee te maken.